

det her var, kan jeg ikke bestemt erindre, men i hvert Fald udenfor Salen, og Referater deraf findes endnu i Blade, som det ærede Medlem vistnok vil anerkjende. (En Stemme: Hvilke ere de?) Det er „Dagbladet“ og „Dags-Telegraf“, ja, bedre kan det ikke være. Jeg udtalte mig meget bestemt i et eneste Punkt, nemlig med Hensyn til provisoriske Finantslove, idet jeg paa et Valg-møde — det veed jeg bestemt, jeg kan derimod ikke huske Alt, hvad jeg siger her i Salen, jeg tror, at jeg ogsaa har sagt det her, men saa Meget er vist, at jeg har gjort det udenfor Salen — meget bestemt erklærede, at provisoriske Finantslove maatte anses for at være et fuldstændigt Grundlovsbrud og ulovlige. Men dette fandt ikke nogen begejstret Tilslutning i mine daværende Meningsfællers Kredse. Jeg har siden bestræbt mig meget for at faae lignende Udtalelser lofede ud af mine daværende Meningsfællers Hjerte og Samvittighed, men Samvittigheden og Hjertet have stadig vist sig lukkede som en Mur hver Gang, jeg gjorde et saadant Forsøg. Jeg har siden ved forskjellige Leiligheder, saa vidt det var mig muligt, forsøgt derpaa; der er Mange, som jeg har gjort den Tjeneste at spørge derom, men saa snart det kom til Stykket, at de skulde erklære, at provisoriske Finantslove vare ulovlige, sagde de Alle: Pas. Der var kun eet Medlem, fra Fredensborg, der erklærede dem for ulovlige. Men han stillede sig ikke mere, da han havde erklæret det. (En Stemme: Hvem var det?) Det var Lars Larsen. Derefter maatte jeg, som det ærede Medlem vil indse, tage min Stilling paa den anden Side; thi da jeg saae, at de fra den Side, som jeg hidtil havde troet at kunne sympathisere med, kun mente at kunne hævde deres Politik gjennem Brud paa Grundloven — ja, det tør jeg ikke sige, det er maaffee for stærkt sagt — men i hvert Fald ansaa det for nødvendigt for at hævde deres Politik at benegte, at en Anerkjendelse af provisoriske Finantslove var Brud paa Grundloven, saa tror jeg, at Enhver, der sætter Pris paa, at man holder Grundloven, vil finde det naturligt, at jeg betraagede denne Politik for høist betænkelig og søgte Tilslutning der, hvor der ikke er Tvivl om, at det at tage Pengene uden Folkethingets Samtykke er ulovligt, er Brud paa Grundloven. Alt dette er ganske klart, og Ingen vil vist kunne undre sig derved, efter hvad jeg har udtalt her. Naar det er klart, hvilken Betydning for en Politikers hele Stilling til en politisk Konflikt det Spørgsmaal har, om han kan bedømme sig til at gjøre, hvad jeg kalder Grundlovsbrud, nemlig at stykke eller selv gaa med til provisoriske Foranstaltninger paa Finantslovens Gebet, eller ikke, saa vil ogsaa det ærede Medlem indrømme, at det har den største Interesse baade for mig og for Alle paa den Side af Salen, hvortil jeg hører, at erfare, hvilken Stilling man paa den anden Side

og da navnlig det ærede Medlem for Frederiksberg, som har en saa betydelig Stilling i sit Parti, men ogsaa det ærede Medlem for Viborg (Klein) i saa Henseende indtage til Sagen, navnlig da det ærede Medlem for Viborg der har givet en Erklæring, som synes at vække de allerfjærneste Forhaabninger om hans Fremtid. Det var derfor at jeg tillod mig at opfordre det ærede Medlem til nærmere at forklare sig, og sagde, at jeg vilde byde ham Leilighed til nærmere at præcisere disse Udtryk, som ganske vist have været Gjenstand for Fortolkning, og det ærede Medlem maa indrømme, at, saalænge der er Mulighed for Fortolkning ere vi ikke ganske rolige; thi er der Noget, som de Herrer med deres brillante Egen-skaber ere i Stand til, saa er det netop Fortolkning, og derfor ønskede vi gjerne at have denne Bei spærret. Altsaa, saa længe dette Udtryk kunde fortolkes forskjelligt: udenfor Grundloven, mod Grundloven og indenfor Grundloven — det kan gjøres, der kan siges mange fine Ting derom — saa længe er dette ikke beroligende for os. Derfor, inden jeg bad om Ordet, spurgte jeg den ærede Formand, om det ærede Medlem havde bedt om Ordet; jeg beklager, at han ikke har gjort det, ellers havde jeg ventet. Men maaffee det kan komme endnu, og det vilde være høist behageligt for os at faae det at høre. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem fra Frederiksberg vil indrømme, at det ikke var saa underligt, at jeg tillod mig at spørge om de Herrer's Mening. Det være ikke for at faae Raad — thi det skal jeg indrømme, et saadant havde vi dog ikke fulgt — men det var, fordi vi gjerne vilde vide, om de Herrer maaffee vilde lade den Tid begynde paany, som en Gang har været, nemlig da det ærede Medlem med Hæder traadte op for Folkethingets Ret imod Reaktionen's Over-greb; vi vilde gjerne vide, om det ærede Medlem paa ny var til Sinde at melde sig til Tjeneste for Folkets Frihed og Ret, eller om han og Meningsfællere ville blive ved at danne Trainet — undskyld, jeg siger det uden nogen som helst Fornærmelse for de Herrer; men det er den Stilling, de indtage. Naar man har spillet den Rolle, som de Herrer have spillet her i Danmark, og man saa staar under et Ministerium som det nuværende uden at turde udtale sig for eller imod Ministeriet eller for eller imod det brændende Spørgsmaal, saa ligger der ingen Fornærmelse deri. Det er Stillingen, at de Herrer danne Bagtroppen til et reaktionært Godsseierministerium. Dette synes jeg nu, at Alle maa være komne paa det Reue med, medmindre det ærede Medlem for Viborg skulde være saa venlig at for-syne os med Oplysninger om, hvorvidt provisoriske Finantslove ligge udenfor Grundloven eller ei. Jeg vil sige, at jeg ventet en Udtalelse derom, thi det er efter min Mening Noget, de Herrer paa en Maade skulde den offentlige Me-